

K. L. BERGER

DE 7
SYNDER

DREAMLITT

DE 7 SYNDER

DE 7 SYNDER
Forlaget DreamLitt || www.dreamlitt.com

Forfatter: K. L. Berger
Redaktør: Nikolaj Johansen
Grafiker: Mikkel Zeeb
Omslag: Peter Nielsen || www.pncreate.com
ISBN: 978-87-7171-144-8

1. udgave, 2. oplag 2016

Bogen er trykt hos ScandinavianBook, Danmark

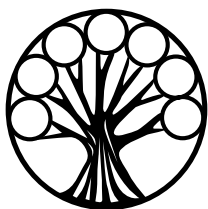
Alle rettigheder forbeholdes. Fotografisk, mekanisk eller anden gengivelse af denne bog eller dele heraf er kun tilladt med forfatterens skriftlige tilladelse ifølge gældende dansk lov om ophavsret.

DE 7 SYNDER

K. L. BERGER

*Til alle, der rejser mellem fiktionens verdener og oplever
nye, storslåede eventyr mellem linjerne.*

Prolog

Dengang verden var ny, længe før menneskelig tidsregning, herskede guderne over jordens ressourcer. De lod planterne vokse, lod regnen give liv til før ufrugtbare områder og skabte fugtig muld til de trængende planter. Til at værdsætte det hele skabte de først elverfolket, som de gav naturens gave og magiens kræfter. Dernæst skabte de stærke og hårdføre dværge. Og til sidst menneskene, som guderne fyldte med barnets glæde, frimodighed og drømme. Mennesker, elvere og dværge levede side om side med naturens undere, og således trivedes verden i århundreder.

Guderne betragtede deres arbejde med glæde og stolthed, men en vinternat, hvor stormen susede i træerne, og sneen slog hårdt mod ruderne, kom et drengebarn til verden. Han fik navnet Siron. Hans hud var mørk som bondens jord og øjnene grønne som skovsøen. Håret var pjusket, og inden han fyldte tre, nåede det ham til skuldrene og indrammede det barnlige ansigt i et vælde af mørke. Guderne så til med stigende bekymring, da han ikke viste interesse for familiens landbrug, men i stedet fandt tilfredsstillelse i at trampe på markernes nye afgrøder og i at pine købmandens høns, så længe at deres smerteskrig til sidst gav genlyd i hele landsbyen.

Som årene gik, påvirkede drengens ødelæggelser og ondskab omgivelserne, og verden ændrede sig. Fra at være et fredeligt sted

med grønne marker, isblå oceaner og fred og fordragelighed, voksede hadet nu frem blandt menneskene. Og ikke kun dét; tidsler og tornede buske brød frem blandt kløver og markblomster. Giftige slanger og insekter voksede frem fra jorden. Intolerance, jalousi og grådighed voksede i sindene.

Guderne kaldte til råd, men at gribe ind over for drengebarnet var imod deres ønske om at respektere menneskenes frie vilje. Først da drengen gik ind i sit sekstende år, nåede de til enighed. De så ingen anden udvej end at ofre drengens frihed, i håb om at en del af menneskeheden ville bestå. Med denne erkendelse, stedte de drengen til hvile i en evig søvn, men han havde allerede skabt så meget had og ondskab i verden, at guderne ikke kunne fjerne det fra alle menneskenes hjerter. Derfor delte de verden i to.

Guderne så ind i menneskene, og i de reneste af hjerterne fandt de stadig glæden ved magiens kræfter. Disse mennesker bragte guderne til Den Nye Verden sammen med elverne og dværgene. Her sørgede guderne for, at naturens kræfter forblev ordentlige, at jorden bar frugt, og at der herskede fred overalt.

Vores verden, Den Gamle Verden, lod guderne derimod forblive, som den nu engang var, og fratog menneskeheden tilgangen til magien og underne.

Guderne indså, at de havde fejlet i deres tro på det evigt gode i mennesket. De havde tænkt for høje tanker om deres skabninger og vidste, at det kun ville være et spørgsmål om tid, før mennesket atter ville bukke under for mørkets handlinger. For at beskytte Den Nye Verden mod fremtidigt had og ondskab, skabte guderne et nyt menneske så rent og mildt, at det til enhver tid kunne bringe kærlighed til verden. Således kom pigen Aisha til verden, og i hende så guderne en lys fremtid for Den Nye Verden. Alle som en tildelte de hende deres kræfter, og til gengæld gav de hende ansvaret for deres sidste gave til verden; Siron's Amulet. For at fange hver eneste af

de syv dødssynder, som drengen havde bragt til verden, skabte dværgene en medaljon af magisk guld til at holde lasterne i skak: hovmod, grådighed, begær, misundelse, fråseri, vrede og dovenskab. Med gudernes kræfter blev hver af de syv dødssynder indfanget i medaljonen, og Den Nye Verden kunne dermed leve i fred og fordragelighed. Men skulle det ske, at en vantro en dag befriede de syv synder, ville deres verden være dømt til undergang, for altid afskåret fra de højestes hjælp.

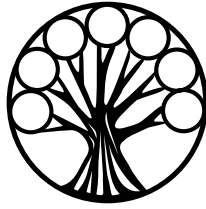
Ved denne udsigt bristede Aishas hjerte næsten, og hun tiggede og bad guderne om en sidste udvej til at frelse Den Nye Verden. Til sidst bød guderne hende en mulighed for at ofre sig selv for at få sit ønske opfyldt. Aisha ofrede derfor sin kærlighed for at lade denne præge en udvalgt. En udvalgt, der med denne kærlighed i sig, ville besidde det reneste sind og den største offervilje. Således blev dette Aishas skæbne: Hvis de syv synder en dag skulle slippe løs, ville verden stadig kunne reddes, såfremt det lykkedes hende at finde den udvalgte sjæl.

Efter dette bøjede guderne hovederne og gled i ét med træets stamme. I det falmende lys fra dagens afsked, tegnedes en sidste skrift på salens blanke gulv:

*Når himmelen en dag i lys lue vil stå,
når jord vil revne og være ved at forgå,
vil de dybeste have løbe rødt af blod
og liv blive ofret til den dybeste flod.*

*Når legender vil skabes, og skæbner spindes,
når enden er nær, og lyset ej kan findes,
vil den rene kæmpe mod skyggernes mørke,
men kun kærlighed løse en verdens tørke.*

1. Kapitel

Kane strakte sig i stolen. Han gabte og kastede et opgivende blik på bordet foran sig. Med en mor, der var børnelæge på Rigshospitalet og en irsk far, der var anerkendt historiker med speciale i middelalderen, havde han gode gener, hvad angik hans kvikke hoved. Når forældrenes venner ivrigt havde fortalt ham, hvor hårdt gymnasiet ville blive, havde han ikke troet dem. Hvor slemt kunne det være? Tusinder af unge tager en gymnasial uddannelse og kan fejre det med en hue på hovedet. Den rigtige af dem er selvfølgelig rød, det er klart. Det var i hvert fald, hvad forældrene mindede ham om, når han sukkede over bunken af lektier og afleveringer. For selvom Kane ikke havde troet det, så var gymnasiet væsentligt hårdere end folkeskolen, og det var ikke unormalt, at han som nu sad med skolebøgerne til langt over midnat.

Han fandt remoten til fjernsynet og slog lyden til: ”Det skønnes, at tyveriet af maleriet i sig selv vil betyde et tab på rundt regnet otte millioner kroner for museet. Politiet anmoder offentligheden om at ringe ind med enhver oplysning, man finder relevant. Politikommissær Bent Jensen fortæller til TV2 News, at alle mand er sat ind på at fange gerningsmændene...”

På skærmen blev først det stjalne maleri fremvist og dernæst den tomme plads på museet, der nu afslørede en kvadratstor flade, der var væsentligt mere hvid end resten af væggen.

Kane rystede på hovedet. Hvis man endelig skulle stjæle noget, hvorfor dog så ikke stjæle noget pænt? Det var det mest rædsomme maleri, han havde set. Lige sådan et, som hans mor ville gispe af benovelse over og diskutere med veninderne i de forskellige klubber, hun var medlem af. Deriblandt tennisklubben naturligvis. Det medlemskab var startet, da Kane var fem år, og moren spåede ham en karriere som en ny Roger Federer. Sådan var det ikke gået. Efter tre års intens træning havde han kun haft et flyvende talent for at forvolde skader, og til sidst havde hun ladet ham slippe. Han var måske godt begavet, men blottet for motorisk sans. På dette punkt mindede han om sin far. Hvis han var travlt optaget af at bære på sin kones shoppingposer, var det som regel ikke en god idé samtidig at bede ham finde sin pung eller undgå en barnevogn i storcenteret. Det var altid lig med en sikker katastrofe for enten poserne eller barnevognen.

Kane sukkede, rystede på hovedet og fokuserede igen på lektierne.

I skærmhjørnet skævede den aldrende nyhedsoplæser over kanten på brillerne og sendte seerne et skarpt blik, som ville han tvinge enhver til at gribe telefonen med det samme og ringe til Københavns Politi. Tallene på Kanes clockradio viste 00:58... Nu 00:59.

”Fra Danmark kendes hekseprocesser først efter Reformationen. I alt blev der formentlig brændt tusinde mennesker herhjemme. Den sidste heksebrænding fandt sted på Falster i 1693,” læste han og blinkede med øjnene for at holde sig vågen. Deres historielærer havde kastet sig over 1600-tallet.

”Seriøst?” mumlede han og smækkede MacBook’en i. Hvem ved sine fulde fem troede på hekse og overnaturlige ritualer? Reformation eller ej, sådan noget stoppede, når man blev klogere og opdagede, at julemanden slet ikke fandtes alligevel. Kane troede på det, videnskaben havde bevist, og det han selv kunne

se og opfatte. Gammel overtro og andet nonsens var ikke noget for ham. Det lod han som oftest sin far om.

I samme øjeblik som Kane ragede en bog til sig, bragede en Led Zeppelin-klassiker så højt ud i lokalet, at han nær var faldet af stolen. Med hjertebanken fandt han den nye iPhone frem, alt imens han mentalt noterede sig, at han skulle huske at sænke lydstyrken.

Melodien fortsatte, og på skærmen lyste ”MIKKEL” ivrigt og vedvarende. Han trykkede ”Besvar”.

”For helvede makker, prøv lige at se himlen,” lød Mikkels stemme.

Kane rejste sig halvt fra stolen og skilte persienerne med to fingre. Den sorte kontorstol skrabede let i gulvet, da hans fod smuttede fra det ene hjul og puffede den bagud.

”Ser du det? Ser du det?”

Kane kunne levende forestille sig Mikkelt på sit værelse, nærmest hoppende af begejstring som en fireårig i en legetøjsbutik. Eller egentlig bare som Mikkelt i en elektronikforretning. Forskellen var ikke udpræget.

”Ser det? Ja, for pokker, men hvad er det?” Kane måbede. Sank en gang. Så trak han persiennen helt op. Regnen tordnede mod ruden, men det var ikke det, der foruroligede ham. Det var synet, der mødte ham længere ude mod horisonten.

”Skide være med hvad det er. Bare se det. Jeg mener virkelig se det,” udbrød Mikkelt, hvorefter der lød et brag, som var taget netop faldet ned over ham. I det samme gik strømmen. Kommentatoren i fjernsynet blev erstattet af et mørke, der blot viste Kanes genspejling.

”Gik strømmen også lige hos dig?”

”Jep.”

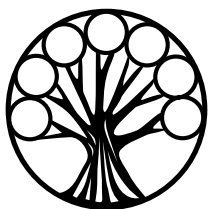
”Mikkelt... Hvad er det, vi kigger på?”

”Jeg har ingen anelse, makker. Ingen anelse.”

I næste nu forsvandt Mikkel.

Kane sænkede forvirret telefonen. Skærmen var helt sort – uanset hvor mange gange han trykkede og prikkede på skærmen. Pokkers! Den var helt ny.

Han smed telefonen på sengens rod og betragtede naturens kræfter. Over Øresund, var himlen kobberød, sort og brændende gul. Røde lyn flænsede himmelen og skabte revner i natten, mens skypumper dansede hen over havet. Og så, med et sidste lynnedslag endnu kraftigere end de forrige, faldt stormen til ro lige så hurtigt, som den var opstået. Natten var atter stille og mørk.

2. Kapitel

I lokale 106 var dagens andensidste time næsten halvvejs i sin undervisning. På forreste række, ved vinduet, sad Kane, men selvom han havde læst dagens lektie, endda to gange, og også havde læst forud helt til side 117, så havde han svært ved at fastholde koncentrationen. Det lignede ham ellers ikke, men nattens uvejr sad stadig i ham. Alle prognoser viste, at det skulle have været en stille og klar nat med få skyer og tørvejr. Selv meteorologen i Go' Morgen Danmark havde været på bar bund om, hvordan sådan et scenarie kunne finde sted.

”Hvis vi ser på første afsnit på side 47, hvad kan vi så udlede af den måde, sætningen er bygget op på? Maria?” Deres lærer kiggede hen over klassen, men netop som pigen på tredje række skulle til at svare, rømmede den ældre mand sig.

”Kane, det er muligt, du har læst forud, men vil du venligst rette opmærksomheden mod klassen? Begynd bare, Maria.” Læreren kastede et strengt blik på ham, og Kane rettede skyldbevidst blikket mod bogen i stedet for ud ad vinduet. Det forhindrede dog ikke hans tanker i at handle om alt andet end Herman Bangs ”Ved Vejen”. Selvfølgelig var det bare det uforklarlige og anderledes i det, der optog ham. Det var i hvert fald, hvad han prøvede at bilde sig selv ind, men han kunne alligevel ikke slippe tanken. Tanken om at *noget* ventede forude.

Han havde aldrig følt det så kraftigt før. Det irriterede ham, at rastløsheden ikke ville give slip.

Normalt dukkede den kun op, når der virkelig var noget at være urolig for. Som dengang hans far var blevet ringet op klokken syv om morgenen og var styrtet ud ad døren. Kane havde haft den samme følelse dengang, men det viste sig også, at opkaldet var fra Næstved Sygehus, og at hans farmor var blevet indlagt med en blodprop. Hun døde tre dage senere uden at være vågnet igen.

Kane kastede et hurtigt blik ud ad vinduet, længtes efter en pause, selvom den forrige endnu ikke lå langt tilbage. Han rettede igen blikket mod tavlen, men glippede så med øjnene og drejede hastigt blikket ud igen. Han blinkede. Han syntes bestemt, at han havde set... Nej, det måtte være noget, han bildte sig ind. Der var jo ikke noget ude i træet. En enkelt gråspurv sad med hovedet på skrå og betragtede ham. Det var alt.

I dagens sidste time havde rektoren kaldt til samling for at informere om skoleårets gallafest i april og efterfølgende læseferie i maj. En god del af eleverne havde benyttet lejligheden til at tage i byen og shoppe i fritimen, de dermed havde fået foræret. Nogle af drengene fra Kanes klasse havde aftalt at mødes på pubben til en øl. Kane var ikke inviteret med. De vidste, at han alligevel ville sige nej. Han deltog heller ikke i weekendens fester og pjækkede da slet ikke fra skolens timer, heller ikke fra samlingerne. Derfor sad han nu på en af de forreste rækker i aulaen med en halvt sovende Mikkel ved sin side.

Kane gabte diskret og strakte lemmerne. Klokken var næsten fire, om femten minutter ville dagens skolegang være til ende, og Kanes tanker gled tilbage til aftenens uforklarlige uvejr, videre til den biologirapport, der ventede ham, hen over moderens formaning om at huske at tilmelde sig tennisklubbens årlige

indsamling og atter videre til en skikkelse i lange klæder. En skikkelse han bestemt mente at have...

"Hah!" Kane rettede sig op med en sådan hastighed, at hans ryg næsten protesterede.

"Hvad?" kom det fra Mikkel. Rektor ænsede ingenting, men snakkede lystigt videre om det ansvar, der fulgte med, når man som snart-voksen afholder skolefester.

"Krampe i benet," hviskede Kane og kiggede på scenen. Spjættede lidt med benet for syns skyld. Han syntes bestemt, han havde set... Han koncentrerede sig om sin vejtrækning og lænede sig tilbage. Så spjættede alt i ham på ny.

Lige dér. Blot en meter væk. Han blinkede. En gang. To gange. Tre gange. Men hun forsvandt ikke. Ikke denne gang.

Kane kiggede rundt i aulaen; de fleste elever var travlt optagede af deres telefoner.

"De kan ikke se mig." Hendes stemme var mild og syngende. Kane kom straks til at tænke på folkevisen "Elverhøj", som de havde gennemgået i efteråret.

Han kneb øjnene sammen.

Åbnede dem igen.

Hun stod der stadig og betragtede ham med hovedet på skrå. Kane stirrede på rektoren, som ville han tvinge ham til at træde frem og fjerne den mærkelige pige, der var dukket op ud af det blå.

Han måtte være stresset. Klart nok. Der var få måneder til, eksamenerne begyndte, og faren roste ham altid for at sidde bøjet over bøgerne. Når hans mor var stresset, løb hun lange ture i skoven for at koble af. Det ville han også gøre, tænkte han. Når han kom hjem, ville han løbe en lang tur. Det ville få ham til at slappe af og glemme skolen lidt. Og så ville denne mærkelige fantasipige forsvinde igen.

Med roligt overblik lænede han sig atter tilbage i sædet og betragtede hende. Hun smilede bare og gav ham et enkelt nik.

Så var hun væk, gledet i ét med væggen.

”ARGH!” Kane sprang til siden, vaklede og landede i den fugtige skovbund. Hun trådte langsomt hen imod ham med yndefulde trin. Ikke ét af hendes skridt satte aftryk i skovbunden.

”Helt ærligt. Jeg stresser faktisk af. Du skal forsvinde, når jeg løber, ikke komme tilbage.” Hans hjerte hamrede i rasende fart. Så gik det op for ham, at han snakkede til en hallucination. Hvor langt ude kunne man være?

”Det er ikke dig, der bestemmer, om jeg er her eller ej, Kane.” Hun standsede foran ham og foldede hænderne foran de lange klæder. Så ned på ham.

”Hvor kender du mit navn fra? Nå nej, vent. Du er min fantasi. Selvfølgelig kender du mit navn.” Han børstede hænderne af i bukserne. Han havde fået en rift hen over livslinjen i håndfladen. Enkelte dråber af blod samlede sig omkring flængen.

Hun rystede på hovedet og sank ned foran ham med kjolens lange skørt i et brus omkring sig.

”Jeg ved, du synes, det er forvirrende og skræmmende. Du undrer dig over, hvem jeg er, og hvor jeg kommer fra. Og jeg skal nok besvare dine spørgsmål.” Hun vendte hans håndflade og løftede den op til ansigtet. Med lukkede øjne pustede hun på huden, mumlede nogle gloser han knap hørte. Han betragtede hende. Hendes mørke vipper. Det lette drys af fregner, der var spredt ud over næseryggen. Den lyse hud havde præg af solen og vejret. Ja, når det endelig skulle rable for ham, var det da ikke den værste hallucination, han kunne blive fanget på den lukkede med.

Det prikkede i hans hånd, og han så på den smalle flænge, der langsomt flettede sig sammen. Hånden var helet.

”Okay, fantasi eller ej – dét er syret.”

Han rettede ryggen, forberedte sig på at få det her ud af verden så hurtigt og effektivt som muligt.

”Hvem er du?”

”Mit navn er Aisha. Jeg er gudernes gave til mennesket.”

Kane fnøs. ”Jeg troede, min fantasi ville være lidt mindre selvtilfreds.”

Hun rynkede brynene, og for første gang så hun en smule utilfreds ud.

”Lad os gå.” Hun stod foran ham, ventede på at han tøvende kom på benene igen. Han havde ikke den store erfaring med hallucinationer. Hvornår vidste man, at man var gået for langt og var lidt for tæt på de flinke mænd med den hvide trøje?

”Min verden er mange hundrede år gammel, men yngre end din. Vores historie beretter om en gammel tid, før alting blev delt, hvor I mennesker levede side om side med elvere og dværge – i fred og fordragelighed, og med den magi, der var en fælles gave fra guderne. Verden var god og elementerne i fuld harmoni. Men så kom Han til verden, Siron. Et drengebarn så ondt, at han splittede verden og vækkede gudernes vrede og sorg. På grund af ham blev verden splittet i to. Den Gamle Verden, den du er en del af her, befolket af mennesker uden magi og uden vidundere. Og min verden, Den Nye Verden. Her blev jeg kreeret som en sidste gave fra guderne. En gave, der skulle frelse mennesket, når de behøvede det. Og den dag kom for et halvt århundrede siden.”

”Er du så ikke lidt sent på den?” Han fornemmede, at hun bevidst overhørte spørgsmålet – og ikke mindst det sarkastiske tonefald.

Han fnøs.

”Helt ærligt! Jeg ved godt, du bare er min fantasi, men jeg burde i det mindste kunne finde på noget bedre. Det der er så meget taget ud af en fantasybog.”

”Du taler mærkeligt, og jeg ved ikke, hvad en... fantasybog...

er. Men jeg ved, hvem jeg er, og hvad jeg er skabt til. Det er min opgave at finde min verdens frelser, dig. Jeg skal beskytte dig og hjælpe dig – uanset prisen.”

Kane rullede med øjnene.

”Hvis du virkelig blev skabt af Gud, hvorfor redder du så ikke bare selv din verden?”

”Det kan jeg ikke. Kun den reneste kan frelse os. Sådan er forudsigelsen. Sådan er gudernes vilje. Mit lod i livet er at finde frelseren og hjælpe ham med hans mission. Det er sådan, jeg er skabt.”

”Hvorfor?”

”Det bestemte guderne.”

Kane sukkede og travede af sted. Så satte han i løb. Pressede sig selv til det yderste. Han kiggede til venstre for sig. Hun var væk.

Han åndede lettet op. Hallucinationen skulle blot løbes væk. Okay så. Han drejede hovedet, rundede et hjørne... Og måtte standse så hurtigt op, at skovens grus og jord stod om skosålerne på ham, og han nær var væltet.

”HELT ÆRLIGT!”

Hun stod helt stille på stien. Kjolens grønne stof faldt i bølger omkring hendes ben, og hendes hænder var foldet på ryggen.

”Hvad skal der til for, at du forsvinder?” Kane lagde hånden på brystet, forsøgte at få vejtrækningen under kontrol. Hvordan var hun kommet foran?

”Min opgave er at hjælpe dig og lede dig på din færd. Jeg forsvinder ikke bare.”

”Okay, okay.” Kane stak hænderne i vejret. ”Lad os bare rent teoretisk sige, at jeg tror på alt dit ævl, og på at du faktisk findes.”

Hun viste ikke fornærmelse over at blive kaldt uvirkelig.

”Hvad skal jeg gøre? Hvad er det helt præcist, du vil have mig til? Hvordan har du overhovedet fundet mig? Og hvorfor lige mig?” Han trampede forbi hende.

Hun gik med ham, tilpassede sine skridt til hans tempo.

”For at besvare dit sidste spørgsmål: Du er det reneste menneske, der har levet og nogensinde vil leve. Du besidder den største kærlighed og dermed den største offervilje. Du er den eneste, der kan redde os. Hvorfor det er sådan? Fordi sådan er din skæbne.”

Hun så alvorligt på ham.

”Jeg selv har været indespærret i et årti. Jeg blev frelst af Oprørerne, en gruppe af mennesker, elvere og dværge i min verden, der kæmper for friheden og modsætter sig Siron. Det er ham, du skal slå ihjel.”

”Ihjel?” Kanes stemme steg flere oktaver. Han lød pludselig uhyggeligt meget som sin grandtante Yvonne fra Brønderslev. Hende med de syv katte og alle broderierne på væggene.

Hun nikkede alvorligt.

”Det er derfor, jeg er her. For at hente dig med tilbage til min verden. Jeg vil besvare dine spørgsmål bedst muligt, men det er afgørende, at vi vender tilbage til Den Nye Verden hurtigst muligt.”

”Du kan da ikke bare forvente, at jeg tror på alt dit pis, tager med dig til en anden verden, slår en eller anden sindssyg gut ihjel og så er alt fjing-fjong.” Et sted bag ved dem kunne Kane høre genklangen af hundes gøen. En enkelt fugl over deres hoveder skræppede op og lettede fra en gren. Et par blade dalede ned foran dem. Et af dem satte sig fast i en hårtot på hendes hoved. Hun fjernede det ikke, men stirrede bare indtrængende på ham.

”Kane, din skæbne er at redde min verden. Tænk det i det mindste igennem. Har du nogensinde prøvet at føle dig udstødt? Har du følt, at alle andre passede perfekt ind i deres liv, mens dit bare gled af sted?”

”Jeg er 16 år. Selvfølgelig har jeg det. Det gør alle teenagere. Det er i hvert fald, hvad min mor altid siger, når hun holder sine prædikener for mig.” Han lagde armene over kors. ”Desuden,

hvis alt det her endelig passer, hvorfor så lige mig? Se på mig: Jeg er ikke ligefrem den typiske helteskikkelse.”

Han slog ud med armene, forventede, at hun ville le og forsvinde. Men det gjorde hun ikke. I stedet rakte hun ud efter ham, og med et fast greb om hans arm lukkede hun øjnene.

Alt gik i sort.

”Hvordan gjorde du det? Hvordan...?” Han snurrede forvirret rundt. De stod midt i dagligstuen. Mellem de hvide vægge, de støvfri reoler og den nærmest ubrugte hvide lædersofa rungede stilheden. Han var fuldt bevidst om, at kondiskoene svinede på det lyse gulvtæppe.

Aisha ignorerede spørgsmålene og betragtede ham indgående, greb fat i armen og tvang ham til at fokusere.

”Siron er kommet til magten med vold og ondskab, og i et halvt århundrede har min verden ligget hen i mørke og trøstesløshed. Magien er blevet forbudt, undtagen for Ham og hans håndlangere. Næsten alle magikere er blevet taget til fange og tortureret, til de enten bukker under eller indvilliger i at bruge deres kræfter i Hans tjeneste. Tusinder af menneskeliv er gået tabt i krige, landsbyer er ødelagt, og alle frygter for deres liv.” Hun talte hurtigt.

”Jeg er skabt til at hjælpe min verdens frelser. Ikke til at overvinde Siron. Da han tog magten over mit land, havde han nær slået mig ihjel, indtil Oprørerne befriede mig. Vi er en velorganiseret gruppe af de bedste og dygtigste folk fra hele landet, som tilsammen har arbejdet for at finde dig og redde vores verden. Det er det, vi har brugt de sidste halvtreds år på; at finde dig – i håb om at vores verden igen kan blive et frit sted at leve.”

”Hvorfor har dine guder ikke bare slået ham der Siron ihjel?”
En skygge gled over hendes ansigt.

”Det var imod gudernes stærkeste overbevisninger at tage

livet af et andet menneske, det stred imod alt, hvad de stod for. Derfor stedte de Siron til hvile, en endeløs søvn kan du kalde det, delte vore verdener i to og skabte mig som minde om, at det gode altid bør dominere. I dag beder vi stadig til guderne, tror på dem. Men de færdes ikke længere iblandt os – og de lytter ikke.”

Kane gned sig over panden. Der føltes pludselig meget varmt i stuen, og hovedet værkede. Han havde aldrig anset sig selv som et af de mennesker, der havde en særligt livlig fantasi, og denne dag var ved at udvikle sig alt for surrealistisk til, at han kunne kapere det. Andre verdener, magi og magiske folk fandtes ikke. Hun fandtes ikke.

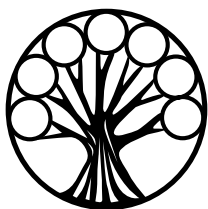
”Jeg forlader dig nu, Kane. Men jeg vender tilbage i morgen. I mellemtiden bør du læse dette.” Hun fandt en krøllet papirrulle frem fra en lomme i kjolen. Da hun rakte ham det, føltes dets ru flade umiskendeligt meget som den slags pergament, hans far sommetider arbejdede med i sine studier. Han betragtede den lille rulle i hånden.

”Hvad er det?”

Men han fik intet svar.

Stuen var tom, stille. I indkørslen rullede morens sølvgrå Mercedes ind på gruset, der knasede velkendt.

Han kiggede ned. Jo, tæppet var afgjort ikke pletfrit længere. Han havde seriøse problemer af en størrelse, der langt overgik livagtige fantasier om smukke piger, magiske verdener og ondsindede konger.

3. Kapitel

Hårene på hans arme rejste sig og nakken krampede. Han troede jo ikke på den slags. Han troede hverken på magi, fremmede verdener eller piger, der kunne forsvinde i den blå luft. Alligevel blev den mystiske pige ved med at spøge i hans tanker, og nu, lidt over midnat, havde han givet efter for den nagende nysgerrighed. Han var stået ud af sengen igen og havde fundet den lille rulle frem, hun havde givet ham. Hallucinationer havde åbenbart ingen tidsbegrænsning. Men det forklarede selvfølgelig også, hvorfor der overhovedet fandtes mennesker, der blev indlagt med vrangforestillinger.

Han rullede pergamentet ud, glattede det over knæene og læste det. Først én gang. Så to. Så tre. Og en gang mere.

*”Når himmelen en dag i lys lue vil stå,
når jord vil revne og være ved at forgå,
vil de dybeste have løbe rødt af blod
og liv blive ofret til den dybeste flod.*

*Når legender vil skabes, og skæbner spindes,
når enden er nær, og lyset ej kan findes,
vil den rene kæmpe mod skyggernes mørke,
men kun kærlighed løse en verdens tørke.”*

Selv efter den sjette gang gav de to korte vers ham kuldegysninger. Han fornemmede en begyndende hovedpine og kneb fingrene sammen omkring næseryggen. For et døgn siden havde han siddet fordybet i historiebogen og den emneopgave, læreren havde stukket i hånden på dem i sidste uge. Hans liv havde i bund og grund været ret ukompliceret. Indtil Mikkel havde ringet. Indtil uvejret. Han kunne ikke slippe følelsen af, at der var en sammenhæng mellem vejrfænomenet og den mystiske pige. Men hvorfor kunne andre så ikke se pigen? Hvorfor hjemsogte hun kun ham?

"Fordi du er speciel," hviskede en insisterende stemme bagerst i hans hoved. *"Fordi du ikke er, hvad du tror, du er."*

"HOLD SÅ OP!" Han snurrede rundt og slog så hårdt i bordet, at bøgerne på hylderne ovenover hoppede. Han kørte en hånd over ansigtet, kneb øjnene sammen og forsøgte at lukke alt ude. Han måtte jo være ved at blive sindssyg.

"At tale med sig selv er ikke et tegn på sindssyge, Kane. Det gør mange mennesker."

Han snurrede forskrækket rundt ved lyden af hendes stemme.

"Hvordan kom jeg ind? Hvorfra vidste jeg, hvad du tænkte?" Hun lagde hovedet let på skrå og så ud til at more sig.

Han kunne ikke andet end at kigge på hende. Selvom han var ved at blive tosset, selvom hun ikke fandtes, og selvom alt det her var ved at drive ham til vanvid, så kunne han ikke ignorere, at hun var tiltrækkende. Ikke så høj, med lyse øjne og blond hår. Kjolens stof kunne ikke skjule den smukke skikkelse. Et smil spillede om hendes læber.

"Mange tak."

Han gispede, mens han mærkede varmen brede sig hele vejen fra brystet og op i kinderne.

Hun lod dog ikke til at tage det ilde op, men tog hjemmevant plads på kanten af hans seng. Puffede uden tegn på misbilligelse til kondiskoen, han havde smidt ved fodenden.

”Jeg kan komme ind, næsten hvor det passer mig. Sådan er det bare.” Hun samlede en af bøgerne op fra sengen og rakte ham det slidte eksemplar af farens indbundne udgave af ”Hobbitten.” Han sagde ikke noget, lod bare bogen dumpe ned på skrivebordet bag sig.

”Hvordan jeg ved, hvad du tænker, er sværere at besvare. Guderne skabte mig som det stærkeste menneske, de kunne give verden. Jeg har evner, der overgår selv den stærkeste elvers, og jeg ældes ikke, som alle andre gør det. Jeg kan fornemme, hvad folk tænker. Ikke i sætninger eller billeder, men i sanseindtryk, følelser og som små glimt af deres indre fantasier.”

Han åbnede munden. Lukkede den igen. Vidste ikke, hvordan han skulle spørge – eller om han overhovedet ønskede at kende svaret.

”Nej, jeg forsøger ikke at fornemme dine tanker hele tiden. Eller andres for den sags skyld. Men med dig er det nemmere at læse dem, de er sværere at lukke af for.”

”Og hvad så med det her? Hvad skal det betyde?” Han pegede mod pergamentet på skrivebordet. Det havde rullet sig let sammen, men en enkelt sætning stod tydeligt: *”... vil den rene kæmpe mod skyggernes mørke...”*

Stemmen bagerst i hovedet vendte tilbage. Hviskede insisterende.

”Det er gudernes profeti. Det er deres advarsel og deres hjælp til min verden. Første halvdel er allerede ved at gå i opfyldelse. Min verden ligger i en konstant krig, er bukket under for had. Uskyldige liv går tabt hver eneste dag. Vi behøver din frelse.”

”Og hvorfor skulle jeg gøre det? Lad os bare sige, at du findes, at alt det her er rigtigt. Hvorfor skulle jeg rejse med dig? Har du læst, hvad der står?” Desperation og angst blandede sig i hans allerede kaotiske følelser.

Hun nikkede. Lukkede øjnene for en kort stund.

”Jeg ved udmærket, hvad spådommen siger. Den er meget

tydelig. Men den er også meget klar, i forhold til at kun *du* kan frelse os. Jeg kan ikke sige dig, hvad du skal gøre eller få dig til at handle mod din vilje. Det er imod min natur. Jeg kan kun vejlede dig og håbe på det bedste.” Hun foldede hænderne over knæene.

”Du sagde, du havde evner, ingen andre havde... Kan du mere end at læse tanker?”

”Jeg kan mange ting. Først og fremmest må du forstå, at I mennesker ikke er skabt til at udføre magi, kun til at nyde godt af den. Men jeg er anderledes. Guderne skabte mig og gav mig derfor deres forenede kræfter. Jeg kan tæmme alle fire elementer og kontrollere naturen – i hvert fald til en vis grænse; fremkalde og fjerne ting... Den slags.”

”Vis mig det.”

Hun lukkede øjnene et øjeblik og pustede så ud. En lun brise smøg sig omkring ham, ruskede op i håret og fik den løse T-shirt til at flage. Kun i et par sekunder, så var alt vindstille igen, og vinduet stadig lukket tæt i rammen.

Inden han nåede at vende blikket mod hende, skete der noget med den ynkelige rest af en plante, der havde været i forfald i månedsvi. I stedet for at hænge med de brune blade og drysse ud over hele vindueskarmen, foldede den sig nu ud. Sekund for sekund blev bladene grønnere, og planten strakte de spinkle grene mod loftet. En blomsterknop skød frem og foldede de hvide blade ud mod ham. En duft af frisk græs, lange sommerdage og åbent hav fyldte rummet.

Planten i vindueskarmen stod grøn og frodig i sin potte.

”Jeg troede slet ikke, at den havde blomster.”

”Alle planter har blomster. Man skal bare bede dem pænt om at vise dem frem.” Hun tog atter plads på sengen.

”Tror du på mig nu? På at jeg findes?”

”Jeg...” Kane rystede på hovedet. Prøvede at klare tankerne.

”Jeg har under et døgn tilbage i din verden, Kane. Så må jeg

drage tilbage til min verden – med eller uden dig. Jeg er ked af, at jeg ikke kan give dig ubegrænset betænkningstid, men det tillader vores situation ikke. Hvis du har flere spørgsmål, vil jeg forsøge at besvare dem, men ellers vil jeg forlade dig for nu.”

”Jeg ved ikke, hvad jeg ellers vil spørge om lige nu.”

”Meget vel. Får du brug for mig, så må du kalde. Jeg vil befinde mig i nærheden og kan være hos dig med det samme. Uanset hvor du er og uanset hvornår. Hvis ikke du kalder forinden, vender jeg selv tilbage i morgen aften.”

Han nikkede og gabte. Pludselig føltes det, som om han havde været vågen i flere døgn. Kroppen værkede, hovedet snurrede, og øjenlågene var tunge. Da hun rejste sig fra sengen, dumpede han lydløst ned på madrassen og ænsede dårligt, at hun fik dynen til at lægge sig omkring ham.

”Aisha?”

Hun vendte sig.

”Hvorfor mig?”

”Det spørgsmål er et af få, jeg ikke kan besvare, Kane. Det er gudernes vilje, at det er netop dig, der er udvalgt. Nogle gange pålægges der os et ansvar, en forventning, som vi ikke kan modsige eller ændre.”

Den efterfølgende morgen og formiddag blev et sandt mareridt. Moderen kværnede uafbrudt om den smoking, de virkelig snart skulle ud at købe til gymnasiets store temafest. Hun himlede (for gud ved hvilken gang) op over hans hår, rettede på hans trøje og stoppede den ned i bukserne, mens hun formanede ham om nu at huske at købe de billetter til skolefesten.

Det var helt umuligt at forklare hende, at han ikke ønskede at købe de billetter, fordi han vidste, at han aldrig ville finde en pige til at tage med og faktisk meget hellere ville holde gyseraften med Mikkel. Men nu var klokken over et, og inde i klassen var de i gang med at gennemgå dele af EU's traktat.

Kane undskyldte sig og fik undtagelsesvis lov til at gå på toilettet. Nu stod han her ved håndvaskene og forsøgte at fortælle spejlbilledet, at alt var helt normalt, han havde det fint. Men tankerne myldrede rundt, han var rastløs, og det eneste han så for sig, var pigen med det lange lyse hår. Hende, der ikke eksisterede.

Aisha? tænkte han. Følte sig lidt dum. Han lukkede øjnene, tog en dyb indånding og pjaskede det kolde vand i hovedet.

”Du kaldte?”

Han hikstede og kiggede op i spejlet. Og der stod hun. Lige så rank og smuk som dagen før.

”Det virkede,” mumlede han. Tog imod det papir, hun rakte ham for at tørre ansigtet.

”Naturligvis. Jeg fortalte dig jo, at du blot skulle kalde. Er du kommet i tanke om flere spørgsmål?”

Han rystede på hovedet. Skævede over til døren. Hvis nogen kom ind og greb ham i at tale med sig selv på skolens toilet, ville han først rigtig blive stemplet som sær. Det var nok med ”stræber” og ”artig.” Så hørte han et lavmælt ”klik” og lyden af låsen, der skurrede i døren.

”Var det... Låste du lige...?”

”Du har ret. Det er nok fornuftigt, at ingen hører dig tale med dig selv. Eller med mig.” Et smil gled over hendes læber

Han opgav at tænke nærmere over det vanvittige i situationen. Efter en hurtig indskydelse tog han plads på gulvet, satte sig i skrædderstilling på fliserne.

”Fortæl mig, hvad der er sket. Hvorfor er din verden i fare?”

”Det er en lang historie.” Hun tog plads over for ham, foldede benene ind under sig.

”Jeg kan ikke sætte dig ind i hele min verdens historie bare på et par minutter. Men dengang Siron blev født, var det med de syv synder som evigt selskab. Da guderne stedte ham til

hvile, indfangede de synderne i en magisk medaljon for at sikre verdens fred.”

”De syv synder? Du mener kristendommens syv synder med hovmod, misundelse, vrede og de andre?”

”Jeg ved ikke, hvad kristendom er, men hvis det er dét, det hedder her hos dig, så ja. Grådighed, begær, fråseri og dovenskab er de sidste fire.”

Hun sukkede.

”Efter vore verdener blev adskilt, har vi i min verden levet godt i århundreder. Den er meget anderledes end din, men jeg tror, at du ville kunne lide den, som den var.” Et sørgmodigt smil gled over hendes læber, som mindedes hun gode tider. Hun kørte en finger gennem en lille pyt af vand på gulvet mellem dem. Da han kiggede ned, fandt hans grå øjne hendes i den blanke overflade, men så krusedes den, og et billede tonede langsomt frem.

Det lignede en kælder. Men ikke sådan en kælder med en hjemmebygget bar og gulvtæppe, som de havde hos Mikkels forældre. Mere sådan en fra historiske film, hvor handlingen foregik på store stenslotte med voldgrave og fangekældre. Så blev billedet erstattet af et nyt, livligt billede af en landsby med stråtækte huse, smalle gader med brosten og en rund plads i midten.

”Det skete for lidt mere end halvtreds år siden. Terra var den største af vores handelsbyer. Gaderne summede af liv og snak, børn løb langs husene, legede og var glade, og uanset hvad du måtte lede efter, kunne du finde det i Terra. Ikke langt derfra, kun en halv dags ridt, var mit opholdssted, mit hjem, skænket af guderne. Livets Tempel. Enhver, der havde brug for det, kunne træde ind dér. Dørene stod altid åbne, og mine folk jog aldrig en gæst på gaden.”

Billedet skiftede atter tilbage til kælderen.

Aisha fortsatte; ”Den mørke, skæbnesvangre nat for mange år

siden gik hele byer op i røg. Siron kom til magten. Alt ændrede sig. Liv gik tabt, frihed blev frarøvet – ikke mindst min egen. Jeg og mine folk kæmpede hårdt og længe den nat, men du må huske, at jeg er skabt til det gode, aldrig det onde. Jeg er slet ikke født til at bekæmpe Siron. Han slog mine mænd, tjenestepiger og hjælpere ihjel. Alle omkring mig mistede livet den nat. Jeg burde selv være død med dem.” Hendes blik formørkedes, stemmen blev svagere. Den ene tommelfinger gned fraværende mod håndfladen.

”Jeg mistede tidsfornemmelsen, mens jeg sad tilfangetaget. Man har senere fortalt mig, hvad der skete uden for Siron's hovedkvarter. Ardal, min mest betroede healer, der gudskelov ikke var i templet denne nat, fandt midlertidig sikkerhed hos nogle venner. De gik sammen om at finde de dygtigste og stærkeste elvere, dværge og mennesker. De dannede Oprørerne til min befrielse og vores verdens redning. De levede i skjul, flyttede ofte fra sted til sted og dannede kommunikationsveje, som ingen kunne finde eller regne ud. Efter fem års tyranni med Siron ved magten lykkedes det dem at vinde så meget af Terra, at de kunne befri mig.”

”Men hvordan kunne Siron tage magten, bare sådan?”

”Ældgammel magi – og befrielsen af de syv synder. Hans medaljon blev stjålet den samme nat, som jeg blev taget til fange. Få nætter efter blev de befriet, og siden har de hærget hele vores verden. Med dem på fri fod er mennesket nemmere at formørke.”

”Oprørerne stormede Terra en tidlig morgen. Alle mænd og kvinder, der var villige til at risikere livet for sagen, kæmpede. Mange var blevet trænet i det skjulte, og det betalte sig. De slog de fleste af Siron's vagter den dag, hundreder af liv gik tabt på hver side, men da eftermiddagen tog til, nåede de frem til at kunne befri mig.” Hun tav, blikket blev fjernt, og billedet ændrede sig. Kane betragtede den nye serie af billeder.

Under den støvede jord lå stedet hen i et konstant mørke, kun oplyst af få brændende fakler på de ujævne stenvægge. Stenene var fugtige af den smule vand, der stammede fra jordbunden, og stedet lå i en ubrydelig tavshed. Ikke ét menneske var at finde på gangene, og hver eneste celle stod tom. Kun én viste tegn på liv. I cellen længst væk fra de få døre og vinduer, der befandt sig på dette plan. Gulvet og væggene var nøgne og kolde, og inventar var der intet af, bortset fra den groft tilhuggede stenbænk. Det var der, de havde fundet Aisha, i jernlænker med ringe så tykke som en voksen mands håndled og forseglet med magi, som kun de allerældste og mest vise kendte til. Fem magikere havde mistet livet den dag, ofret deres evner og livskraft, før det lykkedes at befri hende. Ardal havde været blandt healerne og var en af de sidste overlevende fra den tid. Tilbage var efterhånden kun historierne, sagn, som befolkningen fortalte hinanden i det skjulte. Resten af magikerne havde Siron nedkæmpet. De overlevende fra den dag havde trukket sig tilbage til Oprørernes hovedkvarter, hvor Aisha var kommet til kræfter.

”Det er sådan, vi har levet de sidste halvtreds år. Skjult. Med et land i konstant frygt, og hvor enhver ved, hvad der ikke bliver sagt højt: at det først stopper den dag, Siron ikke længere trækker vejret.” Hendes ansigt fik et hårdt udtryk, og han fornemmede, at hun ikke talte uden trusler, at der var mere indestængt vrede gemt i den lave, slanke skikkelse, end det fremgik ved første øjekast.

Kane forblev tavs en stund. Udenfor kunne han høre stemmer, der tog til i styrke. Det måtte betyde, at urets viser havde passeret 13.25, og at næste time snart ville begynde. Han var på den, eftersom han havde været væk alt for længe allerede.

”Kan jeg komme hjem igen? Hvis altså... Du ved.” Han hakkede i det. Chansen for at han ville overleve en krig, var endnu mindre end chancen for, at han nogensinde fandt en date til skoleballet.

”Det er ikke så enkelt at rejse frem og tilbage, men det er muligt for os at lave en portal mere, til at få dig hjem igennem, hvis det skulle blive nødvendigt.”

”Okay.” Han følte sig tom, vidste ikke helt, hvad han mere skulle spørge om, men vidste heller ikke, hvordan han egentlig havde det med det hele.

”Du bør gå tilbage til din klasse. Jeg er i nærheden, hvis du vil mig noget.”

Med et lille klik kunne han høre låsen åbne sig. Modvilligt nikkede han, så hende forsvinde for øjnene af sig og traskede så tilbage ned ad gangen. Han havde en gnavnende følelse af at handle på tværs af det, han burde. Som om hans krop ville fortælle ham, at han i virkeligheden hellere ville noget helt andet, end det han gjorde netop da: tog en dyb indånding og åbnede døren ind til klassen.

”MOR!” Kane hamrede køleskabslågen i igen. ”Du hører jo overhovedet ikke efter.”

”Jeg finder mig ikke i den tone, unge mand.” Hans mor så strengt op fra papirerne, der lå spredt ud over den ene halvdel af det rustikke spisebord.

”Du skal ikke hæve stemmen over for mig, det vil jeg ganske enkelt ikke stå model til.”

Kane himlede med øjnene og åbnede dåsen med Pepsi, der syntes at protestere i en sydende hvislen.

”Jeg bad dig gøre én simpel ting, og det gjorde du ikke. Er det virkelig for meget forlangt, at du selv køber dine billetter?”

”Jeg vil jo slet ikke med til den fest, mor! Hvornår hører du efter? Jeg vil ikke købe en billet. Jeg vil ikke stadses ud den aften.”

”Så, Kane. En skolefest er en stor begivenhed, selvfølgelig skal du med.”

Kane skar tænder. Så kørte møllen igen. Hun var fuldstændig uden for rækkevidde, når det gjaldt den slags.

”Og ikke drikke af dåsen! Tag et glas som et civiliseret menneske, for pokker da!”

”Ja, ja, ja.” Han flygtede hen mod døren. Uden et glas.

”Du skal ikke bare vende ryggen til mig. Kom så her.”

Han ignorerede protesterne.

”Det er på tide, at du viser noget modenhed, Kane. Noget ansvar. Det kan pigerne godt lide,” hørte han morens stemme gjalde gennem hele underetagen. Han fortsatte ovenpå uden at tage sig af hendes videre råben. Først da døren til hans værelse lukkede bag ham med et smæld, åndede han ud – ubevidst om at han havde holdt vejret.

Han satte dåsen fra sig og tændte for tv’et. Greb telefonen og sms’ede til Mikkel, om de skulle mødes det sædvanlige sted klokken syv. Kort efter lød det velkendte *pling* fra iPhonen, der fortalte ham, at der var kommet svar.

”KAN IK’. SKAL I BIFFEN MED SARA.”

Sara? Siden hvornår var Mikkel begyndt at gå i biografen med Sara? Hun var 178 høj, tynd som et siv og havde overbid. Alle på gymnasiet, selv outsidersne som han selv, ignorerede hende det meste af tiden, når hun kom traskende ned ad gangen med en taske, der vidnede om en forbløffende interesse for alt mellem Greenpeace, WHO og Inges Kattehjem. Hvis der fandtes en form for frivilligt arbejde eller organisation, så var Sara medlem eller på anden måde en del af det. Ja, hun overgik sågar Kanes egen mor i sit engagement i den slags ting.

Han kylede frustreret telefonen mod madrassen, så hårdt at den sprang tilbage og landede på gulvet med et *dunk*. Han havde en ustyrlig lyst til at slå til et eller andet, meget hårdt, men så kom den lille stemme tilbage, krybende bagfra som en slange, der snoede sig ind og ud mellem rodet i hovedet.

Nogle gange pålægges der os et ansvar, en forventning, som vi ikke kan modsige eller ændre.

Han fnøs. Hans liv var én endeløs række af prædikener fra hans mor. Og nu kunne han ikke engang regne med sin bedste ven mere.

”Så jeg kan ikke ændre det, hva’?” mumlede han med sammenbidte tænder. Så skreg han af sine lungers fulde kraft. Kun ét ord. Ét navn.

Han nåede dårligt at blinke, før hun stod foran ham. Rolig og uden at lade sig mærke med hans humør.

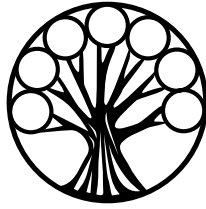
”Ja, Kane?”

”Jeg tager med. Kan vi tage af sted nu?”

”Det glæder mig unægteligt. Er der noget, du vil have med dig?”

Han rystede på hovedet.

”Sikker? Godt. Så kom med.” Med et pludseligt ryk trak hun ham ind til sig. Han var helt uforberedt, og overraskelsen gjorde det til en form for kejtet knus. Så hørte han hende mumle nogle ord på et sprog, han ikke forstod og mærkede så en kulde løbe ned ad ryggen. Gulvet vibrerede under ham, og han kunne have svoret på, at væggene rystede. Bag ham lød der en klirren, da noget fra hans reol faldt på gulvet, og flammer begyndte at blusse op omkring dem, de slikkede hans jeans og smøg sig op ad armene, uden at han mærkede varmen fra dem. Så blev alt sort. Alle lyde forsvandt.

4. Kapitel

I det øjeblik tankerne igen begyndte at fylde bevidstheden, vidste han dårligt, hvem han var, og da slet ikke hvor han var, eller hvordan han var kommet dertil. Alt var mørkt bag de lukkede øjenlåg, og han tog sig god tid til at standse den snurrende fornemmelse, der pludselig var opstået. Dernæst begyndte han igen at åbne for følelserne, og i de næste sekunder mærkede han, at hans krop var hel og fuldt funktionel, som den plejede. Langsomt slappede musklerne af, som han åndede ud og lod den friske luft komme ned i lungerne.

I et rædselsfuldt sekund gik det op for ham, at han umuligt kunne befinde sig hjemme på sit trygge værelse. Det var koldere her, og lydene var heller ikke de samme. Der duftede friskt, og luften var kølig omkring ham, nøjagtig som når man på årets første forårsdag, lod brisen komme indenfor med dens duft af blomstereng.

Han vidste, at uanset hvad der var sket, måtte han åbne øjnene. Han kunne jo ikke blive liggende. Men billedet, der mødte ham, var mere overdådigt end i de vildeste fantasier. Han satte sig fortumlet op, og hjernen begyndte atter at huske det hele. Aisha.

”Velkommen til min verden, Kane. Den Nye Verden.” Hun stod afventende med foldede hænder og betragtede ham, lod ham fordøje alle indtrykkene i sit eget tempo. Det måtte være

tidlig morgen, for solen stod endnu lavt i horisonten, mens dens lyse stråler flimrede ind og ud mellem træstammerne.

Let vakkende kom han på benene og så, at de stod tæt på udkanten af skoven, nær en støvet grusvej, med et usselt, faldefærdigt hus mellem dem og vejen. De fleste af vinduerne var knust, og i døren sad stumper af glas og viste, hvor der engang havde været en farvet rude isat. Stråtaget var gammelt og hullet flere steder. De tidligere hvidkalkede mure havde antaget en lurvet grøn farve, der mindede om grumset kloakvand. Alger og mos var begyndt at vokse op ad fundamentet.

”Charmerende.” Han rynkede på næsen, men hun krydsede blot den åbne plads med imponerende få skridt. Hun gav tegn til ham om at følge med om bag bygningen.

”Hvad er det her?”

”Inden Sirons regime, var det en velbesøgt landevejskro.” Hun trådte hen over en større samling grønne gevækster, der snoede sig rundt i græsset.

”Ja, det må da have været en del år siden.”

På husets bagside hang en dobbeltdør og vidnede om stedets ynkelige stand. Den underste del manglede helt, og den øverste blev kun holdt oppe i kun ét hængsel og knirkede faretruende. Hun smøg sig ubesværet under lemmen og gjorde tegn til ham om at følge med.

Indenfor var der dunkelt. Støvet sad i lag overalt, og også indendørs bar stedet præg af at være overset og glemt. Flere steder lå gamle møbler kastet rundt, langt de fleste smadret. Fra det fjerneste hjørne, længst fra vinduet og næsten skjult bag den gamle bardisk, kom der lavmælte lyde.

Aisha lagde en finger mod læberne.

Han nikkede.

Så smilede hun et særligt smil, han endnu ikke havde set på hendes læber og gled lydløst gennem lokalet. Han fulgte

forsigtigt med, og da de kom nærmere, kunne han se, at der sad en skikkelse ved bordet.

Manden sad med ryggen til dem og så ud til at være godt oppe i årene. Han var i gang med at hælde noget fra en lille flaske op i en anden.

”Jeg ser, at du stadig roder med magien, Ardal. Du ved da ellers, at det for længst er blevet os forbudt, og at straffen derfor er døden?”

Den gamle snurrede rundt med en fart hurtigere, end man troede det muligt, men hurtigt blev det angstprægede udtryk erstattet af et smil. Det gamle ansigt lyste af ren glæde, idet Aisha trådte frem i en stribe lys.

”Aisha, min kære, hvor glædeligt at se dig igen. Men næste gang vil det måske være en gammel mand forundt, at du venter med at træde ind, til han selv har åbnet døren for sin gæst?”

Hun lo.

”Hvilken dør er det lige præcis, du vil åbne for mig, Ardal?”

Den gamle mand brummede godmodigt og bredte armene ud. Selvom han var oppe i årene, var han stadig stor, og hun forsvandt næsten i hans favn. Bagefter tog han sig god tid til at betragte Kane. Målte ham oppefra og nedefter og op igen.

Kane flyttede uroligt på sig. Han brød sig ikke om at blive nærstuderet, og da slet ikke af en gammel mand. Så brød oldingen ud i et godmodigt smil, og før Kane vidste af det, var også han skovlet ind i et fast favntag.

”Det glæder mig usigeligt at se dig her, min dreng. Jeg vidste, det nok skulle lykkes. Der er ikke det, Aisha ikke kan, det siger jeg dig.” Han lo og holdt Kane ud fra sig. Betragtede dem lidt på skift.

”Kom med. Kom med. De andre er ved at gå til af spænding.”

Han tøffede i en forbløffende fart hen over gulvbrædderne. Skridtene slæbte mod gulvet og lavede tydelige spor i støvet.

Bag den gamle bardisk standsede han og rumsterede rundt, ude af syne.

Kane strakte sig for at se, hvad han lavede, kastede et blik på Aisha, der bare smilede og nikkede. Så lød en skurrende, skrabende lyd bag den gamle mand. Væggen med de tomme hylder gav sig. Det knirkede og bragede. Kane kastede et tøvende blik ind i rummet, der havde åbnet sig, og betragtede usikkert en ujævn og stejl stentrappe, men inden han kunne nå at spørge, hvad der gemte sig længere nede i mørket, dukkede Aisha under hans arm og fortsatte ned.

Længere nede blev trinene smallere, og det tiltagende mørke virkede truende og gjorde vejen mere og mere ufremkommelig. Så begyndte det atter at lysne, og han hørte en svag røst af blandede stemmer, klirren af glas, og stole, der skrabede mod planker. Til sidst stod de i et aflangt rum med langborde i begge sider, omkranset af træbænke og stole, og med en blussende kamin ved endevæggen. Så snart han trådte frem bag Aisha, kun få skridt inde i rummet, døde alle stemmer hen.

Den gamle mand klappede ham godmodigt mellem skulderbladene.

”Kane, hils på nogle af Oprørerne.” Ved de ord blev det lavloftede rum fyldt med latter, muntre stemmer fra alle hjørner og glade udbrud.

Kane stod usikker bag Aisha, der fik et langt knus fra en høj, bredskuldret fyr med vildt, busket skæg og krøllet hår helt ned til taljen.

Bortset fra de mærkværdige omgivelser og disse menneskers sære tøj, så mindede optrinnet Kane om en af hans mors velgørenhedsindsamlinger. Alle snakkede i munden på hinanden, ingen kunne høre, hvad andre sagde, og alle forsøgte at fremhæve sig selv. Adskillige blandt Oprørerne kom hen for at hilse på dem, hans hænder blev trykket af hånd efter hånd.

Aisha lod til at kende dem alle, men netop som han ville

spørge hende, hvem alle disse mennesker dog var, blev han løftet ind mod en skikkelse højere end sig selv.

”SÅ ER DET GODT!” Stemmen viste sig at komme fra en høj, buttet kvinde. Hun satte igen Kane ned på gulvet og plantede en tung hånd på hans skulder, så han nær var gået i knæ. Derpå gennede hun alle lidt tilbage fra dem.

”Lad nu den stakkels dreng få lidt plads. I er jo ved at kvæle ham.” Hun svingede en suppeske efter en mand, der ikke straks adlød ordren.

”Aisha, min kære, tag ham nu med ud og få skiftet tøj. I må være trøtte og trænger til rene klæder. Når vi har spist, kan du præsentere ham for de andre, men i aften skal vi først og fremmest feste.” Hun smilede til ham og blinkede fortroligt. Hendes hud var mørk og tilsmudset, og der var striber af sod hen over kinderne. Tøjet, fra de brune læderstøvler til den grove hørkjole, var lige så fremmedartet som det, han havde set Aisha bære. Men selvom denne kvinde var højere end hans egne 180 centimeter og en del bredere end ham, kunne han lide hende med det samme. Hun virkede rar med de mørkebrune øjne omkranset af lange, kulsorte vipper.

Aisha gjorde tegn til ham om at følge med og fortsatte videre ned mod bunden af det aflange rum. Da han lagde den fyldte stue bag sig, kunne han høre kvinden råbe til en, at hvis han havde noget at klage over med hensyn til spisetiderne, så kunne han jo passende selv hjælpe til med at koge nogle bønner.

”Det her vil være dit opholdssted de næste dage.” Aisha åbnede en dør og fremviste et kvadratisk rum, sparsomt møbleret.

Kane trådte forsigtigt ind og så sig omkring. Sengen i mørkt egetræ havde så mange lag tæpper, at han ikke vidste, om det var meningen, han skulle sove i dem eller begraves i dem. I rummets modsatte side var placeret et gammelt skab med fine udskæringer og detaljer. Kane kom til at tænke på den gamle

Geppetots træskærerarbejde fra eventyret om Pinocchio. I den modsatte ende af rummet stod en træbænk og en rumdeler lidt højere end ham selv.

”Katrina har sørget for dit tøj, mens jeg hentede dig. Jeg håber, det passer.” Hun nikkede mod en bylt, hvor hvert stykke lå pænt foldet sammen på sengens øverste tæppe. Han trådte tøvende hen og kiggede på klæderne.

”Det mener du bare ikke? Strømpebukser?” Han sendte hende et vantro blik, efterhånden som han gennemgik bunken.

Han holdt spørgende en ny stofgenstand op.

”En kofte.” Hun trådte hen ved hans side. ”Se her.”

Stykke for stykke gennemgik hun bunken med ham og sorterede det på sengen.

”I har forbløffende meget forskelligt tøj på i din verden,” mumlede han, en smule forvirret over den megen information, hun gav ham.

”Dette er til sommerbrug. I vinterhalvåret eller i de koldere områder, bruger vi også uld. Klæd nu om. Når du er færdig, kan du banke på min dør. Mit værelse er lige over for dit.”

Han nikkede og sank omkuld på sengen, mens hun forlod rummet og lod døren glide i bag sig.

Han kiggede opgivende på tøjbunken. Hvis han lukkede øjnene, kunne han næsten forestille sig, at han blot lå hjemme på sin seng og stadig var uvenner med mor over festbilletterne. Tænk hvis det virkelig var sidste gang, han så hende, og de så havde brugt tiden på at diskutere noget så dumt og ligegyldigt.

Han skubbede resolut tankerne i baggrunden, og med et suk kom han på benene og begyndte langsomt at tage tøjet af.

Da han var færdig med at klæde sig på og forlod rummet, følte han sig en del tungere, men i næste nu var han nær ramlet ind i en ung pige, ikke mere end 12 år måske. Hendes hår var mørkt og faldt i bløde krøller omkring ansigtet, der afslørede et par skovgrønne øjne og smalle røde læber. Hun bar en groftvævet

underkjole, der sikkert oprindeligt havde været hvid, men nu havde antaget en nusset grå farve.

Hun smilede genert, bøjede hovedet og nejede, inden hun hastigt lod ham passere gennem døren til værelset overfor. Han nåede kun at få et kort glimt af det nye rum, før det føltes, som al luft forsvandt fra hans lunger.

Han stirrede, fuldstændig ude af stand til at trække vejret. Aishas grønne bomuldskjole med de løse folder var skiftet ud med noget... *helt* andet.

Hun lod ærmerne glide på plads og løftede blikket mod ham.

”Hvad er der?” Hun glattede kjolens stof og kiggede ned ad sig selv.

”Du... Du...” Han prøvede forgæves at huske en række passende ord og at trække vejret. Ordet ”smuk” var en underdrivelse, tænkte han. Hendes aftenkjole var blå som havet på en varm sommerdag, og dens skørt var dekoreret med sirlige broderier i sølv. Det brede bælte lige under brystet lod til at være flettet af sølv. Skuldrene var ikke længere skjult, men blottede og viste, ligesom kjolens udskæring, hendes glatte hvide hud. Halskæden omkring den slanke hals var lang og endte ud i en tung smykkesten af form som en dybblå dråbe. Det gyldne hår hang i snoede lokker ned ad ryggen.

”Du er pæn.”

Hun brød ud i en lille latter, bøjede hovedet.

”Mange tak.” Hun viftede med hånden som tegn på, at han skulle træde nærmere. ”Kom her, jeg har noget af dit.”

Hun tog en bylt viklet ind i stof op fra sminkebordet og begyndte med rolig hånd at vikle stofstrimmel efter stofstrimmel af.

”Jeg og Ardal er enige om, at inden du møder nogen af de andre, skal du have dette.”

Som at afdække en mumie, tænkte Kane, men hypnotiseret af den ukendte genstand betragtede han hende mere og mere

fascineret, efterhånden som bunken af stof voksede for hendes fødder. Langsomt åbenbarede et gyldent sværd sig og omkring det en sølvfarvet skede med indgraveringer og mønstre.

Den sidste stofstrimmel blev fjernet, og hun rakte ham det med et let buk.

Han tog tøvende imod sværdet, betragtede det smukke hylster, hæftet til et bredt bælte med et dekoreret spænde.

”Prøv det.”

Langsomt trak han sværdet ud af skeden. Håndtaget passede perfekt til hånden, som var det lavet specielt til ham. Den flade kling glimtede i skæret fra ildstedets flammer. Sværdet var næsten lige så langt som armen, og på forunderlig vis mærkede han, hvordan det fyldte ham med en aura af styrke og mod.

”Da guderne skabte verden, gav de dværgene evnen til at håndtere og smede ethvert våben. Ingen ved, hvordan de gør, men deres sværd er de skarpeste, deres økser de mest holdbare, og deres knive kan skære igennem alt. Dette sværd er dit fra nu af. Du skal lære det at kende og lære at bruge det. Betragt dit våben som din elsker; du skal stole på det, være loyal mod det. Og altid have passionen hos dig.”

Kane blev varm i kinderne over sammenligningen. Usikker på, hvad han skulle stille op med sværdet lige nu, stak han det forsigtigt tilbage i skeden.

Hun tog bæltet fra ham, lagde armene omkring ham og spændte det. ”Det skal altid sidde stramt til kroppen. På den måde vil du altid kunne få fat i sværdet uden problemer. Prøv nu.”

Hun trådte nogle skridt tilbage og betragtede ham, mens han rakte ud efter sværdknappen og trak våbnet.

Hun nikkede tilfreds. ”Med lidt øvelse vil det falde dig naturligt og virke mere sikkert. Bare vent og se.”

Den aften præsenterede Aisha ham for stort set alle Oprørenes

højest placerede medlemmer. Ardal havde han allerede hilst på, men den gamle veg ikke fra hans side de næste timer og lignede en, der netop havde fået gudernes velsignelse.

Hvilket han nok også følte, han havde, tænkte Kane for sig selv, inden han endnu en gang måtte trykke hånd med en fremmed.

Katrina var travlt beskæftiget med at sørge for, at der blev fyldt suppe i skålene. Hun havde rakt Kane en gammel lerskål med en kraftfuld gullig suppe fyldt med grøntsager og kødstykker. Den smagte stærkt, men godt, og blev serveret med humpler af groft brød.

Kane havde forgæves forsøgt at fortælle hende, at den fjerde portion altså virkelig ikke var nødvendig, men sad nu alligevel med en fyldt skål og forsøgte at regne ud, hvor han skulle gøre af den her i virvaret af mennesker.

Aisha havde anvist ham plads hos sig midt for bordet og præsenteret ham for de nærmeste. Således vidste han nu, at Katrina var gift med Azazel, der ikke var til stede denne aften. De var blevet viet i hendes syttende år, og nu, syv år efter, var de stadig barnløse, men landsbykonerne var stoppet med at snakke i krogene.

Ardal, der sad skråt over for Kane, havde vippet lidt med hånden ved denne forklaring, og Kane forstod hans antydning. Folk i byen snakkede stadig om det, når øllen flød, og vinen kom indenbords. De unge var sådan et smukt par, javist. Og vellidte, bestemt. Men den unge pige var ude af stand til at berige Azazel med det, enhver hustru burde give sin husbond: børn til at føre slægten videre, og hvad skulle man så bruge en hustru til, hvis ikke det var for at føre slægten videre? Men Azazel elskede sin kone og ville ikke opgive hende, uanset om det betød, at de ingen børn ville få.

Den gamle fortalte Kane, at også han selv kom fra Berlan, men han havde ingen familie at forsørge. Han var aldrig blevet

gift med en af landsbyens piger og havde derfor heller ingen børn. Til gengæld havde han levet et rigt liv som egnens bedste healer og var vellidt af alle i landsbyen og de omkringliggende gårde. Hans evner inden for helbredelse af sygdomme og skader rakte vidt, men for snart tre år siden havde han trukket sig tilbage og overladt arbejdet som healer til den yngre generation, Azazel.

”Dette er naturligvis strengt fortroligt. Offentligt har Berlan ingen healer længere. Ej heller de andre byer,” hviskede den gamle mand og lænede sig frem mod ham. ”Kongen bryder sig ikke om at lade nogen dele ud af magien, og ingen klog healer skilter med sin eksistens.”

Kane nikkede. Ud fra de disse historier og præsentationer var han så småt begyndt at indse, hvordan denne verden fungerede. Han troede stadig ikke på, at han kunne gøre en forskel, men det gjorde de. Og lige nu var det nok for ham.

Senere, da suppen var spist, og Kanes mave følte mere fyldt end nogensinde, kom en bredskuldret mand hen mod dem og slog sig ned ved siden af ham.

”Der er blevet sendt bud fra Tawno. Han overbringer de varmeste hilsner og ønsker om fortsat godt helbred for alle. Han og Iris vil være her i løbet af den kommende uge.” Manden blinkede og klappede Kane så hårdt på skulderen, at han nær var rutsjet ned under bænken.

Lidt forskrækket rankede han sig op.

Aisha smilede.

”Du vil kunne lide Tawno, er jeg sikker på. Det kan alle.”

”Hvem er han?”

”Tawno er dværgenes anfører. Han og Iris sikrer fred dværgene imellem, men sørger også for, at de, der støtter Oprørerne, holdes orienteret.”

”Jeg troede, alle støttede jer? Bortset fra ham galningen, altså.”

”Du er for naiv, Kane. Siron har mange fjender, og endnu flere, der frygter ham, men ingen tør sige det. Ondskaben har det med at sprede sig. Selvom de fleste i hans hær og ved hans hof er der af frygt, må du aldrig tage fejl; mange af dem er der også, fordi deres sjæle er fordærvede af de syv synder, derfor tror de på hans sag og på mørket i verden.”

”Vi har en del støtter blandt dværgene. Langt fra alle, men dog størstedelen,” indskød manden.

”Hvor bor de? Dværgene, altså?”

Det var atter Aisha, der svarede.

”Langt de fleste bor i Pataibjergene, et par dages rejse nordpå fra Terra. De foretrækker bjergenes barske omgivelser, men stort set alle byer i vores verden har også dværgfamilier boende. På den måde er vi ikke anderledes end i din verden, vi søger også nye græsmarker.”

”Hvad med elverne? Bor de i deres egne byer?”

”Elverne er spredt mere end dværgene, men de foretrækker naturens enkelthed, og mange af dem holder sig i den sydlige del af vores verden, i Castiaområdet. Det er kendt for sit gode vejr, store vidder og masser af floder. Du vil sikkert kunne lide det.”

”Er Ardal elver?”

”Nej, Ardal er fuldt ud menneskelig, men ekstraordinært dygtig. Hans læremester, Gillan, var elver.”

”Så ikke alle healere er elvere?”

”Nej, men langt de fleste. Ardal er en undtagelse, der ikke findes mange af.” Hun smilede.

”Hvem bestemmer så over elverne?”

”Modsat dværgene lever elverne efter vejledning fra den ældste slægt iblandt dem. Deres nuværende overhoved hedder Radomir og er ældre end noget menneske, eller for den slags skyld nogen elver.”

”Og menneskene, har de også en leder?”

”Nej. Menneskene fik ingen særlige kræfter eller gave fra guderne. De få, reneste af jer fik den gave, det er at bo i vores verden og intet andet.”

Kane nikkede, prøvede at holde styr på alle navnene og historierne, hun fortalte ham. Men det var blevet sent, og Katrinas suppe i maven gjorde det ikke nemmere at fokusere.

Han vågnede, da Aisha blidt ruskede ham og hjalp ham i seng.